

Warszawa, dnia 28 lutego 2019 r.

Sygn. akt VI Ka 727/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Sebastian Mazurkiewicz

Sędziowie: SO Ludmiła Tułaczko

SO Anna Zawadka (spr.)

protokolant: sekr. sądowy Anna Rusak

przy udziale prokuratora Jerzego Kopeć

po rozpoznaniu dnia 28 lutego 2019 r. w Warszawie

sprawy M. M. (1), syna S. i K., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

T. W. (1), syna L. i M., ur. (...) w I.

oskarżonego o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego T. W. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie

z dnia 13 grudnia 2017 r. sygn. akt IV K 629/17

I. zmienia wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego T. W. (1) w ten sposób, że orzeczoną w pkt II karę pozbawienia wolności łagodzi do roku; w pozostałej zaskarżonej części w zakresie tego oskarżonego wyrok utrzymuje w mocy;

II. uchyla zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego M. M. (1), w tym uchyla rozstrzygnięcie z pkt VII w zakresie orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych opisanych w wykazie na k. 155 -Drz (...) pod poz. 6 oraz na k. 159- Drz (...) pod poz. 1 i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi -Północ w Warszawie do ponownego rozpoznania;

III. zasądza od Skarbu Państwa -Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie na rzecz adw. N. W. i adw. D. R. kwoty po 516,60 złotych obejmujące wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych w instancji odwoławczej oraz podatek VAT;

IV. zwalnia oskarżonego T. W. (1) od uiszczenia kosztów sądowych w postępowaniu odwoławczym, przejmując wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

SSO Anna Zawadka SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Ludmiła Tułaczko

VI Ka 727/18

UZASADNIENIE

1. **M. M. (1)** został oskarżony o to, że:

I. w dniu 13 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość substancji odurzającej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 932,8 grama netto

to jest o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

oraz

2. **T. W. (1)** został oskarżony o to, że:

II. w dniu 13 czerwca 2017 r. w W. przy ul. (...), wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, posiadał znaczną ilość substancji odurzającej w postaci amfetaminy o łącznej wadze 194,2 grama netto oraz marihuany o wadze 0,25 grama netto

to jest o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie wyrokiem z dnia 13 grudnia 2017r. w sprawie Sygn. akt IV K 629/17

I. oskarżonego **M. M. (1)** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu w pkt I części wstępnej wyroku i koszty postępowania w zakresie dotyczącym jego osoby przejął na rachunek Skarbu Państwa;

II. Oskarżonego **T. W. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt II części wstępnej wyroku czynu, przy czym przyjmując, iż amfetamina jest substancją psychotropową oraz przyjmując, iż czyn ten stanowi przestępstwo z art. 62 ust.1 w zw. z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to skazał go i na podstawie **art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jeden) rok i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;**

III. Na podstawie art. 63 § 1 i 5 k.k. na poczet orzeczonej kary zaliczył oskarżonemu T. W. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie - od dnia 13 czerwca 2017 r. godz. 20.05 do dnia 01.09.2017 r. godzina 14:10;

IV. Na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. dowody rzeczowe zarejestrowane w wykazie dowodów rzeczowych nr II/858/17/P Drz (...) pod poz 1. (k. 155) zwrócił T. W. (1) oraz Drz (...) pod poz. 2 (k. 155) zwrócił M. M. (1);

V. na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych Drz (...) zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych nr II/858/17/P pod poz. 3 (k.155), Drz (...) - (...)zarejestrowanego w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) (k. 159) pod poz. 1,2,3 poprzez jego zniszczenie;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz:

- adw. D. R. kwotę 1350,54 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt złotych i pięćdziesiąt cztery grosze) zawierającą należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pełnioną z urzędu obronę oskarżonego M. M. (1);

- adw. N. W. kwotę 723,24 zł (siedemset dwadzieścia trzy złote i dwadzieścia cztery grosze) zawierającą należny podatek VAT tytułem wynagrodzenia za pełnioną z urzędu obronę oskarżonego T. W. (2);

VII. Zwolnił oskarżonego T. W. (1) w całości od zapłaty kosztów sądowych, w tym od opłaty, które przejął na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli Prokurator oraz obrońca oskarżonego T. W. (1).

Prokurator zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego M. M. (1). Na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk oraz art. 438 pkt 2 i 3 kpk wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 7 kpk polegającą na dowolnej ocenie materiału dowodowego z naruszeniem zasad logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego w zakresie tego, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu określonego w art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wbrew zgromadzonym dowodom, co miało wpływ na treść opartego o błędne ustalenia faktyczne wyroku uniewinniającego oskarżonego M. M. (1) od zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wnosił o uchylene orzeczenia dotyczącego M. M. (1) i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. W. (1) zaskarżył wyrok w części tj. w zakresie pkt II na korzyść oskarżonego. Zaskarżonemu wyrokowi na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. Art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez dokonanie oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny i wyprowadzenie nieuprawnionych wniosków w zakresie okoliczności mających wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego, w szczególności, poprzez:

a) Przyjęcie znacznego stopnia karygodności czynu, a więc przesłanki nieznanej ustawie, z jednoczesnym pominięciem przez Sąd meriti korzystnych dla oskarżonego ujawnionych na rozprawie okoliczności, także tych nie wynikających z dowodów, a odnoszących się do dyrektyw mających wpływ na wymiar represji karnej, zgodnie z treścią art. 53 § 1 i 2 kk tj. m.in. faktu skorzystania przez oskarżonego z dobrodziejstwa warunkowego przedterminowego zwolnienia z odbycia reszty kary pozbawienia wolności, okoliczności popełnianych czynów, a także dat ich popełnienia oraz w istocie znaczenia okoliczności złożenia wniosku o poddanie się karze, w wymiarze zaakceptowanym przez oskarżenie publiczne, ale także stosunku oskarżonego do popełnionego przez niego czynu, a także jego skruchy, podczas gdy okoliczności te powinny stanowić podstawę wydanego wyroku, w zakresie dotyczącym wymiaru kary, albowiem zgodnie z przepisem art. 53 kk wskazuje się na „okoliczności”, a nie „dowody”, natomiast wynikający z niego obowiązek wzięcia pod uwagę ujawnionych okoliczności dotyczy toku całej rozprawy, a nie tylko przewodu sądowego;

b) Uznanie, że czyn zarzucony oskarżonemu charakteryzuje się wysokim stopniem społecznej szkodliwości i stopniem zawinienia, co w ocenie obrony było wynikiem aspiracji błędnego ustalenia stanu faktycznego, poczynionego przez Sąd I instancji w zakresie odnoszących się do wskazania T. W. (1) jako posiadacza środków psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości pierwotnie wskazanej w treści zarzutu oskarżonego M. M. (1), co w konsekwencji doprowadziło do całościowej oceny tych okoliczności jako wpływających na wymiar kary oskarżonego T. W. (1), obok zachowania tegoż oskarżonego oraz jego działania w ramach zarzucanego mu czynu w oparciu o przesłanki mające znaczenie dla wymiaru kary zgodnie z jej dyrektywami,

Przy czym poprawna ich ocena- w tym wyłączająca nieprawidłowe ustalenia faktyczne Sądu I instancji – winna prowadzić do innej reakcji karnej za czyn przypisany oskarżonemu i skutkować orzeczeniem kary w niższym wymiarze;

2. Art. 424 § 1 i 2 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez niewyjaśnienie przez Sąd meriti w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku przyczyn i podstaw dokonania ustaleń w zakresie czynu nieobjętego zarzutem stawianym w akcie oskarżenia T. W. (1), z jednoczesnym określeniem go jako zdarzenia historycznego, a także faktycznego wpływu tychże ustaleń na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego T. W. (1), jak również braku wskazania w treści uzasadnienia okoliczności jakie zaważyły na przyjęciu przez Sąd I instancji zaistnienia przesłanki wysokiej społecznej szkodliwości czynu, rodzaju naruszonego dobra oraz wysokiego stopnia zawinienia w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu T. W. (1) w treści aktu oskarżenia, co w konsekwencji miało wpływ na możliwość dokonania oceny wnioskowania Sadu I instancji w kontekście dyrektyw sądowego wymiaru kary, o jakich mowa w treści art. 53 kk, a które to ustalenia zostały

poczynione jeszcze na etapie wyrokowania, nie zaś samego sporządzania uzasadnienia do zaskarżonego wyroku i stanowiły podstawę wydanego orzeczenia.

Mając powyższe na uwadze obrońca oskarżonego T. W. (1) wniosła o zmianę wyroku w zaskarżonej części, poprzez wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności w wymiarze jednego roku pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacje prokuratora i obrońcy oskarżonego T. W. (3) okazały się na tyle zasadne, że skutkowały uwzględnieniem wniosków odwoławczych.

W pierwszej kolejności odnosząc się do apelacji obrońcy oskarżonego T. W. (1) wskazać należy, iż rację ma obrońca podnosząc zarzut dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego w zakresie okoliczności mających wpływ na wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego, poprzez pominięcie korzystnych dla oskarżonego okoliczności. Wprawdzie nie wszystkie argumenty skarżącego są trafne, tym niemniej błędne ustalenia faktyczne polegające na pominięciu okoliczności związanych z rozstrzygnięciem o karze spowodowały wymierzenie kary rażąco niewspółmiernie surowej wobec T. W. (1).

Oceniając okoliczności obciążające i łagodzące mające wpływ na wymiar kary wobec tego oskarżonego zgodzić się należy z zarzutem, iż Sąd meriti nie wziął pod uwagę zachowania się oskarżonego po popełnieniu przestępstwa oraz jego właściwości i warunków osobistych. Dokonując analizy tych okoliczności nie można uczynić tego w oderwaniu od danych o karalności, które Sąd zinterpretował jedynie na niekorzyść oskarżonego. Wprawdzie rację ma Sąd I instancji wskazując na wcześniejszą karalność oskarżonego, w tym także za przestępstwo podobne, jako istotną okoliczność obciążającą. Natomiast nie można pominąć faktu, że od wydania ostatniego wyroku skazującego upłynął okres 10 lat, podczas których oskarżony nie wchodził w konflikt z prawem. Powyższą okoliczność należy interpretować jednoznacznie na korzyść oskarżonego, albowiem świadczy o pozytywnej zmianie sposobu zachowania.

Podobnie pozytywnie należy ocenić przyznanie się oskarżonego do winy i wniosek o dobrowolne poddanie się karze, co należy poczytać na korzyść oskarżonego. Sąd Rejonowy wprawdzie przy wymiarze kary wziął pod uwagę przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie wyjaśnień, a także dostrzegł wniosek oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze, ale nie uwzględnił, że takie zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa świadczy o okazaniu przez oskarżonego skruchy w toku tego postępowania.

Natomiast nie jest zasadny zarzut przyjęcia przez Sąd meriti znacznego stopnia karygodności czynu, a więc przesłanki nieznaney ustawie. Z uzasadnienia wyroku wynika, że Sąd rejonowy trafnie wskazał na wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu przy uwzględnieniu zarówno rodzaju naruszonego przestępstwem dobra, jakim jest życie i zdrowie społeczeństwa, a także samego oskarżonego. Wbrew argumentom skarżącego użyte przez Sąd określenie „znacznego stopnia karygodności czynu”, nie wzbudza żadnych kontrowersji w aspekcie znacznej ilości i rodzaju substancji psychotropowej posiadanej przez oskarżonego tj. 194,2 grama netto amfetaminy, która stanowi silnie uzależniający narkotyk.

W tym kontekście zarzut sformułowany w pkt 1.2 apelacji obrońcy także należy uznać za chybiony. Żadne z użytych przez Sąd rejonowy sformułowań nie wskazuje, aby na ustalenia w zakresie wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu i stopnia zawinienia miały wpływ ustalenia dotyczące amfetaminy, której posiadanie zarzucono oskarżonemu M. M. (1). Wprawdzie Sąd rejonowy ustalił, iż zatrzymana przy oskarżonym M. M. (1) reklamówka z zawartością substancji psychotropowej – amfetaminy o wadze 932,8 grama netto, należała do T. W. (1). Tym niemniej powyższe ustalenie nie miało żadnego wpływu na wymiar orzeczonej wobec tego oskarżonego kary, albowiem Sąd rejonowy zasadnie wskazał na „brak możliwości do zmiany zarzucanego i przypisanego w tym postępowaniu przestępstwa, biorąc pod uwagę ramy zarzucanego T. W. (1) czynu, jako zdarzenia historycznego”. Sąd rejonowy nie mógł więc przypisać oskarżonemu posiadania tej substancji psychotropowej wbrew wyrażonej w art. 14 § 1 k.k. zasadzie skargowości, gdyż przypisałby czyn, który nie był objęty aktem oskarżenia.

Wbrew argumentom skarżącego Sąd meriti nie brał pod uwagę tej okoliczności przy wymiarze kary oskarżonemu T. W. (1) i treść uzasadnienia nie wskazuje aby powyższe ustalenie miało jakiegokolwiek przełożenie na wymiar kary. Sąd rejonowy dokonując oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu nie brał pod uwagę tej amfetaminy, której posiadanie zarzucano drugiemu z oskarżonych, dlatego zarzut obrońcy oskarżonego należy uznać za chybiony.

Rację ma jednak obrońca zarzucając niewyjaśnienie przez Sąd meriti w treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku i brak wskazania okoliczności jakie zaważyły na przyjęciu przez Sąd I instancji zaistnienia przesłanki wysokiej społecznej szkodliwości czynu, rodzaju naruszonego dobra oraz wysokiego stopnia zawinienia w odniesieniu do czynu zarzucanego oskarżonemu, co miało wpływ na możliwość dokonania oceny wnioskowania sądu w kontekście dyrektywy sądowego wymiaru kary, a jakich mowa w treści art. 53 kk. Oceniając bowiem rozstrzygnięcie o karze bezwzględnej pozbawienia wolności, nie można tego uczynić w oderwaniu od ilości i rodzaju posiadanego narkotyku, także w aspekcie uzależnienia oskarżonego, a takich rozważań brak w treści uzasadnienia.

Odpowiedzialność z art. 62 ust. 2 tej ustawy, to jest za posiadanie znacznej ilości środków odurzających lub substancji psychotropowych, musi być różnicowana w zależności od tego, jaka była rzeczywista ilość narkotyku. (...) będzie bowiem ilość wystarczająca do odurzenia kilkudziesięciu osób, jak również kilku tysięcy. Uwzględniając zatem, że T. W. (1) przypisano posiadanie amfetaminy o łącznej wadze 194,2 grama netto oraz marihuany o wadze 0,25 grama netto, wymiar kary roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności należy uznać za rozstrzygnięcie rażąco surowe. Liczba porcji handlowych możliwych do uzyskania z takiej ilości amfetaminy oscyluje wokół (...) -2427 porcji (k.137), a zatem społeczna szkoda wywołana działaniem T. W. (1), związana z krzywdą dla zdrowia osoby zażywającej narkotyki, jest wysoka. Tym niemniej należy wziąć pod uwagę, że oskarżony jest osobą uzależnioną od amfetaminy i jak wyjaśnił bierze dziennie co najmniej 5 gram amfetaminy, a zatem taka ilość narkotyku wystarczyła mu na około miesiąc czasu.

Odnosnie zaś posiadanej przez oskarżonego marihuany o wadze 0,25 grama netto, to poczynione przez Sąd rejonowy ustalenia faktyczne w tym zakresie nie są prawidłowe, albowiem Sąd powielił błąd zawarty w opisie zarzucanego oskarżonemu czynu. Tymczasem z protokołów przeszukania i oględzin wynika, że wskazana waga -0,25 grama dotyczy amfetaminy znalezionej w torebce A. W.. Natomiast torebka z suszem roślinnym, którą A. W. na widok policjantów próbowała wrzucić do toalety i do której posiadania przyznał się oskarżony T. W. (1), ważyła wraz z opakowaniem 2,92 grama. Z opinii z zakresu badań chemicznych wynika, że dowodowy susz roślinny jest zieleń konopi innych niż włókniste o wadze netto 1,60 grama (k.137). Ze względu jednak na kierunek apelacji (na korzyść) Sąd Odwoławczy nie mógł dokonać zmiany na niekorzyść w opisie przypisanego oskarżonemu T. W. (1) czynu i przypisać mu posiadania większej ilości marihuany, niż przypisał Sąd rejonowy w zaskarżonym wyroku. Powyższa okoliczność nie może mieć także wpływu na wymiar kary.

Mając na względzie powyższe przesłanki, Sąd doszedł do przekonania, że wymiar kary pozbawienia wolności należy obniżyć do roku, albowiem wymiar kary roku i 6 miesięcy określony w zaskarżonym wyroku uznać należy za zbyt wysoki.

Zdaniem Sądu Odwoławczego bezwzględna kara pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy jest karą nadmiernie represyjną, dlatego złagodźono jej wymiar do roku pozbawienia wolności. Trzeba mieć na względzie, iż zbyt długi okres przebywania w zakładzie penitencjarnym może przynieść skutek odwrotny do zamierzonego. Kara zbyt długa zamiast wychowywać sprawcę i odstraszać go przed powrotem na drogę przestępstwa, może wywołać w nim poczucie krzywdy i zachęcić do łamania prawa w dalszym ciągu. W ocenie Sądu Odwoławczego możliwość odbycia kary w systemie dozoru elektronicznego może zachęcić oskarżonego do podjęcia wysiłku leczenia odwykowego z uzależnienia od narkotyków. Natomiast zbyt długa izolacja penitencjarna nie jest najlepszą metodą na osiągnięcie celów wychowawczych i spełnia głównie cele represyjne.

Powyższe okoliczności wskazują, że kara roku pozbawienia wolności jest karą współmierną do zawinienia oraz realizuje cele prewencyjne i wychowawcze oraz uwzględnia potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Z omówionych wyżej względów, przy braku przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.

Apelacja Prokuratora zasługuje na uwzględnienie. Rację ma skarżący, że Sąd I Instancji naruszył zasadę swobodnej oceny dowodów zawartą w art. 7 k.p.k., czego konsekwencją był błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za postawę orzeczenia mogący mieć wpływ na treść tego orzeczenia, a polegający na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia winy i skazania oskarżonego M. M. (1) za przestępstwo z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, co skutkowało jego uniewinnieniem. Zgodzić należy się z argumentami zawartymi w uzasadnieniu apelacji, że zgromadzony na etapie postępowania przygotowawczego materiał dowodowy w postaci zatrzymania oskarżonego M. z reklamówką w ręku z blisko kilogramem amfetaminy, jednoznacznie wskazuje na winę w zakresie zarzucanego mu czynu. Sąd rejonowy wydając wyrok uniewinniający oparł się na wyjaśnieniach oskarżonego M. M. (1) dając mu wiarę, iż nie wiedział co znajduje się w reklamówce, którą zabrał z taksówki przemieszczając się tym środkiem transportu razem z T. W. (1). W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd I instancji bezkrytycznie dał wiarę wyjaśnieniom M. M. (1) składanym na rozprawie nie dokonując ich należytej weryfikacji. Rację ma skarżący, iż Sąd rejonowy nie wziął pod uwagę, że oskarżony jest uzależniony od narkotyków, a w tamtym okresie zamieszkiwał razem z oskarżonym T. W. (1), który także nie ukrywa swojego uzależnienia od amfetaminy. Dodatkowo oskarżony M. M. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, chociaż twierdził, że nie wiedział co jest w tej reklamówce, którą niósł do mieszkania T. W. (1) (k.248).

Biorąc pod uwagę okoliczności zatrzymania obu oskarżonych oraz ilość zabezpieczonych podczas przeszukania narkotyków, wersja oskarżonego jest wysoce nieprawdopodobna. Jednocześnie przywoływane przez Sąd w uzasadnieniu ustalenia operacyjne policjantów wskazujące na osobę T. W. (1) jako posiadacza tych narkotyków niesionych przez M. M. (1), są wynikiem jedynie wnioskowania i przypuszczeń funkcjonariuszy policji, lecz nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach. Sąd rejonowy nie mógł zapoznać się także ze sprawozdaniem z przeprowadzonych badań chemicznych zabezpieczonej amfetaminy, które zostało nadesłane do akt przez prokuratora już po wydaniu wyroku w tej sprawie (k.363-365).

W toku śledztwa pobrane zostały próbki proszku koloru białego i poddano badaniu skład zanieczyszczeń amfetaminy, ale z opinią chemiczną z tych badań Sąd rejonowy nie miał możliwości się zapoznać. W ocenie Sądu Okręgowego należy więc dokonać analizy tej opinii i ocenić czy ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy błędnie także przyjął, że brak było jakichkolwiek innych środków dowodowych, które pozwoliłyby na rozwianie zaistniałych wątpliwości /str. 8 uzasadnienia/. Analiza materiału dowodowego wskazuje na niewykorzystaną możliwość przeprowadzenia dowodów, których Sąd rejonowy nie dostrzegł. Wskazać należy, iż w trakcie oględzin zabezpieczono nie tylko narkotyki, ale także torby foliowe w których znajdowała się biała zbrylona substancja, która następnie okazała się amfetaminą. Wymienione w protokole torby zabezpieczono celem przeprowadzenia ewentualnych badań daktyloskopijnych, które w toku tego postępowania nie zostały przeprowadzone (k.36-37). Tym niemniej trzy torebki foliowe oraz reklamówka koloru białego zostały przekazane do dyspozycji Sądu jako dowody rzeczowe wymienione w wykazie Drz (...) pod poz. 6 (k.155). W ocenie Sądu Okręgowego potrzebne wydaje się przeprowadzenie badań daktyloskopijnych w celu ustalenia czy na zabezpieczonych torebkach foliowych znajdują się ślady linii papilarnych któregoś z oskarżonych. Wskazać należy, że oskarżony M. M. (1) twierdził, iż zabierając reklamówkę z taksówki nie zaglądał do niej, a zatem nie dotykał torebek foliowych znajdujących się wewnątrz reklamówki. Natomiast oskarżony T. W. (1) twierdził, że nie widział tej reklamówki i nie miał jej w ręku. Przeprowadzenie badań w celu odnalezienia i porównania śladów daktyloskopijnych jest więc niezbędne do zweryfikowania wiarygodności wyjaśnień obu oskarżonych w tym zakresie.

Z tych powodów Sąd Odwoławczy doszedł do wniosku, że Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi -Północ w Warszawie nie dokonał starannej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji nie przesądając o końcowym rozstrzygnięciu, uchylił wyrok w zaskarżonej części w odniesieniu do oskarżonego M. M. (1) i przekazał sprawę temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Rejonowy w pkt VII wyroku orzekł zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci 3 torebek foliowych oraz reklamówki, dlatego rozstrzygnięcie w tym zakresie należało uchylić celem umożliwienia przeprowadzenia badań daktyloskopijnych w toku ponownego rozpoznania sprawy.

Sąd Odwoławczy uchylił także rozstrzygnięcie w zakresie przypadku dowodu rzeczowego Drz (...) wymienionego pod poz. 1 (k.159) tj. amfetaminy o wadze 1024,68 grama brutto, która stanowi dowód dotyczący zarzutu postawionego M. M. (1). Sąd Rejonowy uniewinniając tego oskarżonego od zarzutu z pkt I nie mógł jednocześnie orzec o przypadku dowodu rzeczowego na podstawie art. 70 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, który orzeka się jedynie w razie skazania za przestępstwo określone w art. 62 oraz w razie umorzenia lub warunkowego umorzenia postępowania karnego. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym zakresie było więc nieprawidłowe.

Przy ponownym rozpoznawaniu sprawy Sąd Rejonowy przeprowadzi dowód z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych celem ujawnienia na zabezpieczonych torebkach foliowych, w których znajdowała się amfetamina, potencjalnych śladów linii papilarnych nadających się do badań porównawczych. Następnie w przypadku ujawnienia takich śladów przeprowadzi badania porównawcze wykorzystując karty daktyloskopijne oskarżonych, po wcześniejszym ustaleniu czy odciski ich palców znajdują się w Centralnej Registraturze Daktyloskopijnej, ewentualnie zleci biegłemu pobranie odcisków palców od oskarżonych.

Następnie dążąc do poczynienia prawidłowych ustaleń faktycznych, Sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe, przesłucha T. W. (1) w charakterze świadka, po uprzednim pouczeniu go o treści art. 183 § 1 k.p.k. i wyjaśni wszechstronnie wszystkie okoliczności sprawy, a następnie przeanalizuje je z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Przy czym rozważaniom powinny być poddane także argumenty zawarte w apelacji Prokuratora. Następnie Sąd I instancji winien poczynić prawidłowe ustalenia faktyczne i na ich podstawie rozstrzygnąć o winie oskarżonego M. M. (1) w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd orzekający na mocy art. 442 § 2 k.p.k. przeprowadzając postępowanie w zakresie dowodów osobowych może poprzestać na ujawnieniu zeznań świadków A. G., D. K. i K. N., których zeznania nie miały wpływu na uchylene wyroku.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w wyroku.

SSO Anna Zawadka SSO Sebastian Mazurkiewicz SSO Ludmiła Tułaczko